

Arrest

nr. 273 256 van 24 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 februari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 maart 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 april 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 9 mei 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 augustus 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 16 februari 2022 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“[...]”

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.08.2021 werd ingediend door:

Naam: A. B. (..)

Voornaam: A. (..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Taroudant

R.R.: xxxxxxxxxx

Verblijvende te (..)

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging met zijn vader A. B., N. E. (..) (RR xxxxxxxx) van Italiaanse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, in casu zijn Italiaanse vader.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine/ of het land waar betrokkene het laatst heeft verbleven alvorens naar België te komen tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

De vorige aanvraag, ingediend op 1.02.2021, werd afgesloten met een bijlage 20 (zonder bevel) op 22.07.2021, omdat het ten laste zijn niet werd aangetoond.

Voor deze aanvraag legde betrokkene de volgende documenten over:

- Verblijfsvergunning Italië op naam van betrokkene;*
- Gelijkvormigheidsattest n° 24/2021 : informatie over de identiteit van de referentiepersoon, die hier niet ter discussie staat ;*
- Paspoort op naam van betrokkene, geldig van 5/11/2019 tot 5/1/2024*
- Arbeidscontract referentiepersoon: Maasland Banden BVBA, hiervan loonfiche van tewerkstelling bij Maasland Banden BV, van de maanden: augustus en september 2021*
- Arbeidsovereenkomst van tewerkstelling bij SUD PIZZA SRL te Hasselt van A. B. A. (..) (zus van betrokkene): de arbeidsovereenkomst is niet ingevuld, is van zeer korte en beperkte duur en is niet relevant om de afhankelijkheid van betrokkene van de referentiepersoon aan te tonen;*
- Attest gezinssamenstelling: bewijst dat betrokkene en de referentiepersoon - samen met andere gezinsleden - in Italië ingeschreven waren in de gemeente Scandiano;*
- Attest dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste van het OCMW zijn;*
- Inschrijving Qrios op naam van betrokkene (cursus Nederlands schooljaar 2021 - 2022), cursus Nederlands met vrucht beëindigd dd 28.10.2021.*

Wat de financiële en/of materiële afhankelijkheid betreft, deze is in zijn geheel niet aangetoond. Er werden geen stortingsbewijzen of andere stavingsstukken voorgelegd waaruit enige ondersteuning van referentiepersoon aan betrokkene zou kunnen blijken.

Ook voor wat het onvermogen betreft dient opgemerkt te worden dat betrokkene niets heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij onvermogen is/was in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging.

Er kan op basis van voorliggende stukken opnieuw niet geconcludeerd worden dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en zijn vader voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst (hier Italië).

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 1.02.2021 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 4bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Alle andere voorgelegde bewijzen doet geen afbreuk aan deze beslissing.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. "

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesamenvatting neer te leggen. De Raad merkt op dat hij, overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), uitspraak doet op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesesamenvatting herhaalt de verzoekende partij haar middelen zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en repliceert zij op de nota met opmerkingen van de verwerende partij. Zij stelt als volgt:

"4. MIDDELEN ONTWIKKELD IN HET OORSPRONKELIJK VERZOEKSCHRIFT

4.1.

Uit de stukken blijkt duidelijk:

- dat verzoekende partij altijd deel heeft uitgemaakt van het kerngezin;
- dat verzoekende partij om die reden is meeverhuisd naar België;
- dat verzoekende partij ook reeds in het land van herkomst, namelijk Italië, ondersteund werd door zijn ouders.

De gemachtigde heeft de financiële en/of materiële afhankelijkheid beoordeeld louter op basis van het feit dat er geen stortingsbewijzen of andere stavingsstukken voorgelegd werden waaruit enige ondersteuning van de referentiepersoon zou blijken.

Verzoekende partij heeft bij zijn aanvraag, vermeld in punt 1.1., de vereiste documenten gevoegd, waaronder een Italiaans attest samenstelling gezin waaruit blijkt dat verzoekende partij en de referentiepersoon deel uitmaken van hetzelfde gezin, hetgeen uiteraard logisch is nu zij respectievelijk zoon en vader zijn in dit gezin.

Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat de status van "afhankelijk" of "ten laste komend" gezinslid voortvloeit uit de hoedanigheid van een feitelijke situatie, gekenmerkt door de omstandigheid dat het gezinslid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon.

De gemachtigde had bij het onderzoeken van de persoonlijke financiële en materiële omstandigheden van verzoekende partij rekening moeten houden met de verschillende factoren die in het specifieke geval van belang kunnen zijn.

Hij had o.a. moeten onderzoeken waarom in casu, de verzoekende partij geen stortingsbewijzen kón voorleggen, ook al stelt verzoekende partij dat zij economisch afhankelijk is.

De gemachtigde heeft bijvoorbeeld geen rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij deel uitmaakte en nog altijd uitmaakt van het kerngezin van de referentiepersoon en bijgevolg hoofdzakelijk in natura werd onderhouden door haar ouders.

Het zou in dergelijk geval zelfs vreemd zijn om stortingen te doen.

Het Italiaanse attest samenstelling gezin is dus wel degelijk een stavingsstuk waaruit de ondersteuning van de referentiepersoon kan blijken, zeker in combinatie met andere factoren en bewijsstukken.

De gemachtigde heeft evenmin rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij, wiens vader naar België verhuisde omdat hij in Italië geen werk vond waarbij hij zijn gezin fatsoenlijk kon onderhouden, mee is moeten verhuizen naar België omdat zij in Italië niet alleen kon achterblijven gelet op haar preciaire economische situatie: het niet kunnen voorzien in de eigen basisbehoeften zoals bijvoorbeeld wonen.

Gelet bovendien op het feit dat noch de referentiepersoon, noch de verzoekende partij enig onroerend goed bezitten in Italië en gelet op de financiële en sociale omstandigheden van verzoekende partij kon de gemachtigde niet redelijkerwijze besluiten dat deze geen behoefte had en heeft aan financiële en/of materiële ondersteuning om te voorzien in haar levensbehoeften in het land van herkomst.

De motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht vereisen dat door de beslissende overheid rekening wordt gehouden met alle elementen, documenten en bewijzen die werden meegedeeld door de verzoekende partij.

De zorgvuldigheidsnorm houdt uiteraard ook de verplichting in om de inhoud van de meegedeelde documenten grondig te beoordelen.

De afwijzing enkel op basis van het ontbreken van stortingsbewijzen getuigt van een algemene, quasi automatische en bijgevolg niet zorgvuldig gebeurde afwijzing van de aanvraag van verzoekende partij.

De gemachtigde heeft bijvoorbeeld duidelijk geen rekening gehouden met de feitelijkheid dat verzoekende partij behoort tot het kerngezin van de referentiepersoon en voor het overige in Italië, zelfs niet in Europa, geen familieleden noch personen heeft die hem wettelijk of in de praktijk zouden kunnen ondersteunen. Bij het onderzoeken van de persoonlijke omstandigheden moet de bevoegde overheid nochtans rekening houden met de verschillende factoren die in dit specifieke geval van belang kunnen zijn, zowel de economische en sociale en hun eventuele wisselwerking.

De afwijzing is dan ook in strijd met het redelijkheidsbeginsel en bovendien in strijd met het recht op een gezinsleven (art. 8 EVRM).

Wat dit laatste betreft, kan de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden niet worden ontkend.

Het gezinsleven dat verzoekende partij heeft is des te meer beschermenswaardig, nu verzoekende partij gewoon één van de kinderen van het gezin is.

4.2.

De aanvraag werd afgewezen op grond van art. 4bis van de Wet.

Indien het om een materiële vergissing gaat, kan men stellen dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest.

Door de verkeerde juridische grondslag te vermelden in de afwijzingsakte schendt de gemachtigde de verplichting in de akte de juiste juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, opgelegd door de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

5. MIDDELEN IN ANTWOORD OP DE NOTA MET OPMERKINGEN VAN VERWERENDE PARTIJ

5.1.

Verwerende partij stelt dat dat het begrip "ten laste" hoofdzakelijk een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon in het land van herkomst, in casu Italië, en gaat er ten onrechte vanuit dat enkel stortingsbewijzen of fiscale documenten kunnen bewijzen dat verzoekende partij effectief ten laste was van de referentiepersoon in Italië.

Het voorzien in de basisbehoeften (bed-bad-brood) van verzoekende partij betekent een actieve, materiële ondersteuning van de verzoekende partij en kan niet lichtzinnig worden gekwalificeerd als een "louter financiële bonus" op haar eigen middelen.

Het ter beschikking stellen van een bed, bad en brood door de overheid wordt immers evenmin als zodanig gekwalificeerd: het betreft namelijk een wettelijke verplichting (cfr. opvangcentra) die ten laste valt van de overheid.

De vraag stelt zich dan ook waarom men het voorzien in de basisbehoeften van een behoeftige meerderjarige die behoort tot het kerngezin, niet kan beschouwen als ten laste van de referentiepersoon, het gezinshoofd.

Het betreft immers ook een natuurlijke en/of wettelijke verplichting van ouders ten opzichte van hun kinderen die nog niet financieel onafhankelijk zijn.

5.2.

De discretionaire bevoegdheid van verwerende partij is bedoeld om verweerder de mogelijkheid te geven rekening te houden met de omstandigheden van elk individueel geval.

Door echter het begrip "actieve ondersteuning" te verengen tot materiële daden die enkel kunnen worden bewezen door materiële stukken, namelijk door het gebrek aan stortingsbewijzen en fiscale documenten automatisch te beoordelen als het "niet ten laste zijn" van de referentiepersoon, maakt verweerder misbruik van deze discretionaire bevoegdheid.

De motivering van verweerder is dan ook niet draagkrachtig in het licht van de voorwaarden die zijn bepaald in art. 40bis van de Vreemdelingenwet."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis

te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in voormeld artikel 3, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger. De verwerende partij verwijst naar de juridische grondslag, meer bepaald artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet en niet, zoals de verzoekende partij voorhoudt, artikel 4bis van de vreemdelingenwet zodat haar betoog dat de verkeerde juridische grond wordt vermeld niet opgaat. Het loutere feit dat aan het einde van de bestreden beslissing “4bis” wordt vermeld, betreft slechts een materiële vergissing die geen afbreuk kan doen aan het voorgaande. Verder geeft de verwerende partij ook een motivering in feite waarbij zij de door de verzoekende partij voorgelegde stukken bespreekt.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.4. De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

3.5. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de in casu toepasselijke artikelen.

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(..)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Italiaanse onderdaan indiende, met name in functie van gezinshereniging met haar Italiaanse vader. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om te voldoen aan de door de wet gestelde vereisten, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Italiaanse vader.

3.6. Opdat kan worden aanvaard dat de verzoekende partij ten laste is van haar Italiaanse vader dient het bewijs voor te liggen dat zij materieel wordt ondersteund door de Italiaanse ascendent die in België verblijft

omdat zij niet in haar eigen basisbehoeften kan voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat van in het land van oorsprong of herkomst.

Aangezien artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (*Pb.L.* 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip ‘ten laste’ te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat onder ‘*te hunnen laste komen*’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Er dient te worden nagegaan of er aldus sprake is van ‘*een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid*’ (cf. HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007). Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 2007, 43).

Ook uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014 blijkt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Het is in die optiek dan ook wettig en gerechtvaardigd van de verwerende partij om de vereiste van het “ten laste zijn” van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoekende partij in het land van herkomst en aan het bedrag en de frequentie van de eventueel overgemaakte geldelijke middelen. De afhankelijkheid van de burger van de Unie moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk en duurzaam afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de burger van de Unie om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud.

De noodzaak van materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het “ten laste” zijn vrij en rust de bewijslast daartoe bij de verblijfsaanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

3.7. De verzoekende partij betoogt dat zij het bewijs heeft geleverd dat zij in Italië ten laste was van haar Italiaanse vader. Zij meent dat dit blijkt uit het feit dat zij in Italië deel uitmaakte van het gezin van haar vader en zij hoofdzakelijk in natura werd onderhouden door haar ouders.

3.8. Nazicht van het administratief dossier leert dat de verzoekende partij op 1 februari 2021 in België is aangekomen. Diezelfde dag dient zij een aanvraag in als familielid van een Unieburger, meer bepaald in functie van haar Italiaanse vader. Op 22 juli 2021 wordt de aanvraag geweigerd met een beslissing tot

weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten, meer specifiek omdat de verzoekende partij het bewijs niet had geleverd dat er tussen haar en haar vader een afhankelijkheidsrelatie bestond voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst.

Op 17 augustus 2021 dient de verzoekende partij andermaal een verblijfsaanvraag in in functie van haar Italiaanse vader. Zij wordt er expliciet op gewezen dat zij het “*Bewijs ten laste*” moet voorleggen. De verzoekende partij heeft op 7 september 2021 volgende stukken voorgelegd:

- haar Italiaanse verblijfsvergunning;
- gelijkvormigheidsattest;
- arbeidsovereenkomst van haar Italiaanse vader;
- haar Marokkaans paspoort;
- Italiaanse attesten gezinssamenstelling van 29 september 2011, 29 juli 2019 en 11 augustus 2021;
- arbeidsovereenkomst van haar zus;
- attest geen OCMW-steun;
- loonfiches van haar Italiaanse vader.

Op 11 oktober 2021 heeft zij ook nog een inschrijvingsbewijs voor een taalcursus Nederlands voorgelegd en op 23 november 2021 een bewijs van slagen voor een module inzake Nederlands tweede taal.

3.9. Blijkens de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij alle stukken die de verzoekende partij heeft voorgelegd in overweging genomen en heeft zij vastgesteld: *“Wat de financiële en/of materiële afhankelijkheid betreft, deze is in zijn geheel niet aangetoond. Er werden geen stortingsbewijzen of andere stavingsstukken voorgelegd waaruit enige ondersteuning van referentiepersoon aan betrokkene zou kunnen blijken.*

Ook voor wat het onvermogen betreft dient opgemerkt te worden dat betrokkene niets heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij onvermogen is/was in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging.

Er kan op basis van voorliggende stukken opnieuw niet geconcludeerd worden dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en zijn vader voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst (hier Italië).

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.”

3.10. De verzoekende partij is in essentie van oordeel dat aangezien zij in Italië inwoonde bij haar Italiaanse vader, daarmee het bewijs is geleverd van het feit dat zij ten laste was van haar vader. Zij kan hier evenwel niet in worden gevolgd. Zoals blijkt is verzoekende partij geboren op 30 juli 1998 en was zij aldus reeds meerderjarig op 30 juli 2016. Het loutere gegeven dat zij ervoor heeft geopteerd heeft om na haar meerderjarigheid verder te blijven inwonen bij haar ouders, maakt niet dat daarmee is aange-toond dat zij na haar meerderjarigheid nog steeds de materiële ondersteuning nodig had van haar ouders om in haar basisbehoeften te voorzien, te meer zij op het moment van haar komst naar België op 1 februari 2021 al bijna drieëntwintig jaar was. In die omstandigheden is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het loutere gegeven dat de verzoekende partij er na haar meerderjarigheid voor heeft geopteerd om te blijven inwonen bij haar ouders niet aanvaardt als bewijs van het ten laste zijn in het herkomstland. Indien de verzoekende partij in al die jaren na haar meerderjarigheid werkelijk nog ten laste was van haar Italiaanse vader, dan kan worden aangenomen dat zij daartoe concrete stukken kan voorleggen zoals stortingsbewijzen of andere stavingstukken waaruit enige ondersteuning zou blijken, dit alles nog te meer in het licht van de vaststelling dat de verzoekende partij niets heeft voorgelegd over enig onvermogen in het land van herkomst. Het bloot betoog dat zij steeds in natura werd geholpen kan in het licht van de gegevens die haar zaak kenmerken geenszins volstaan om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Het loutere feit voorts dat verzoekende partij ervoor heeft geopteerd om naar België te komen, doet evenmin afbreuk aan de vaststellingen van de verwerende partij. Zij blijft immers hameren op haar (bovendien niet aangetoonde) precaire economische situatie in Italië maar zoals reeds gesteld heeft zij niet aangetoond werkelijk ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in Italië. Zij maakt niet aannemelijk dat zij was aangewezen op de steun van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te

voorzien. Het blijven inwonen bij de ouders na de meerderjarigheid toont geenszins aan dat de verzoekende partij ook nog steeds ten laste was van haar Italiaanse vader en zij zelf niet kon voorzien in haar basisbehoeften. De Raad benadrukt dat de verzoekende partij geen enkel bewijs van onvermogen heeft voorgelegd noch enig bewijs dat zij effectief werd ondersteund door haar vader om in haar basisbehoeften te voorzien. Het gegeven dat men zelf geen onroerend goed bezit houdt geenszins een bewijs van het ten laste zijn in. Immers is het niet omdat men geen onroerend goed in bezit heeft dat men onvermogen is. Nu bewijzen ontbreken dat zij werkelijk werd ondersteund door haar Italiaanse vader, doet de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet wankelen. Haar hele betoog over het ter beschikking stellen van bed, bad en brood en de verplichting van ouders ten aanzien van kinderen, kan in het licht van de gegevens van de zaak niet overtuigen om de motieven van de bestreden beslissing te doen wankelen. De verzoekende partij toont immers geenszins aan dat zij onvermogen was in het herkomstland noch toont zij aan dat zij aldaar daadwerkelijk financieel en/of materiaal werd ondersteund door haar vader.

3.11. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij enig pertinent gegeven heeft veronachtzaamd of op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Evenmin kan de verzoekende partij, gelet op de bespreking hoger inzake de feitelijke gegevens die haar zaak kenmerken, overtuigen dat de weigering van de aanvraag op nagenoeg automatische wijze is gebeurd of dat de verwerende partij misbruik heeft gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid.

3.12. Waar de verzoekende partij een schending opwerpt van haar familiaal leven, wijst de Raad erop dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplé-mentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan slechts worden gesproken indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Zoals hoger duidelijk uiteengezet, heeft de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van haar Italiaanse vader. Zij maakt geen bijzondere afhankelijkheidsband aannemelijk tussen haarzelf en haar vader zodat zij ook geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt.

3.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER